

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

Nr. 74

De bestemming van de gelovige

Na vele jaren van zorgvuldige waarneming ben ik tot de overtuiging gekomen dat de fundamentalisten, de dispensationalisten en de premillennialisten geen echte standpunt hebben over de vraag waar de Gods mensen in de toekomst zullen zijn, wat ze zullen doen, of hoe ze onze tijd zullen besteden. Zij hebben tot op dit moment nog nooit een echte, goedonderbouwde Bijbelse waarheid met betrekking tot deze zaak geopperd. En als er een andere groep, sekte of denominatie is, die dat wél heeft gedaan, dan ben ik er niet in geslaagd die te vinden in hun geschriften die ik heb onderzocht.

Op een zondagmorgen, niet lang geleden, keek ik een tijdje naar een deel van een televisie-uitzending van een ochtendsamenkomst van een grote kerk die er prat op gaat Bijbelgetrouw te zijn. De voorganger gaf een samenvatting van wat zijn kerk geloofde en hij zei onder meer: 'We geloven dat de Heer terugkomt. Wanneer Hij dat doet zal Zijn gemeente weggevoerd worden om Hem in de lucht te ontmoeten. We zullen daar zeven jaar met Hem zijn terwijl de aarde wordt gereinigd door het vuur van de Grote Verdrukking. Hierna zullen we met Hem terugkeren naar de aarde om Hem te helpen Zijn koninkrijk op te bouwen. En dan zullen we duizend jaar met Hem heersen en regeren.'

Precies een week later luisterde ik naar hetzelfde programma en ik hoorde dezelfde man zeggen: 'De dag zal komen dat de Heer uit de hemel zal afdalen en wij zullen opgenomen worden om Hem in de lucht te ontmoeten, vanwaar Hij ons meeneemt naar de hemel, waar we voor altijd met Hem zullen zijn.'

Dergelijke uitspraken zijn bijna kenmerkend voor de tegenstrijdigheden

die worden geuit door velen die zeggen dat alleen de Bijbel gezag voor hen heeft. Ze hebben eenvoudig de feiten niet onder ogen gezien betreffende hetgeen het Woord van God te zeggen heeft over de toekomstige woning van Gods volk.

Als we de Bijbel zorgvuldig bestuderen, van Genesis tot Maleachi, vinden geen enkele aanwijzing, aanduiding of hint dat er iemand was die verwachtte of zelfs maar verlangde om naar de hemel te gaan. Het Hebreeuwse woord voor hemel (*shamayim*) komen we 419 keer in het Oude Testament tegen, waar het over het algemeen met 'hemel' is vertaald en een aantal keer met 'lucht.' Maar ondanks deze geweldige hoeveelheid verwijzingen, die ik alle nauwgezet heb onderzocht, kan er geen enkele aanwijzing worden gevonden dat enig mens een woonplaats in de hemel verwachtte, dat enig mens verwachtte daar naar toe te gaan na zijn dood, of dat het zijn woonplaats zou worden na de opstanding uit de dood. God heeft in geen enkele van de 39 boeken die het Oude Testament vormen ooit iemand een plaats in de hemel beloofd. Feitelijk wordt precies de tegenovergestelde waarheid naar voren gebracht, zoals de Geest van God door David in Psalm 37:9,11 en 22 heeft laten zien (zie *Seed & Bread*, nr. 73).

In het Oude Testament wordt niets gevonden dat op enige wijze de verwachting van de Psalmist ten aanzien van de rechtvaardige tegenspreekt. De ervaringen van Henoch en Elia hebben niets met dit onderwerp te maken en deze zouden niet moeten worden aangehaald om het Woord van God het zwijgen mee op te leggen. Het gaat om twee bijzondere zaken van Godvrezende mensen die levend in de hemel zijn opgenomen in verband met een bijzonder plan van God. De verwachting van rechtvaardige mensen, vanaf Adam tot Christus, was dat zij na de opstanding uit de dood, opnieuw zouden leven op en genieten van de aarde onder de heerschappij van God. Dat wordt prachtig onder woorden gebracht in een inspirerend getuigenis van Job:

Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan; En als zij na mijn huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen; Denwelken ik voor mij aanschouwen zal, en mijn ogen zien zullen, en niet een vreemde; mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot (Job 19:25-27).

Als we ons tot het Nieuwe Testament wenden en de vier evangeliën onderzoeken, ontdekken we dat Jezus Christus het getuigenis van David heeft bevestigd en over dezelfde hoop heeft gesproken: 'Zalig de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven' (Matt. 5:5). Deze woorden zijn uitgesproken in de Bergrede. Het is één van de

zaligsprekingen, die veel mensen uit hun hoofd hebben geleerd, maar die door weinigen worden geloofd. En hoewel het waar is dat in dezelfde boodschap Hij aan Zijn discipelen heeft verteld dat zij zich schatten in de hemel moesten verzamelen, kan dat niet betekenen dat Hij hen de hemel als hun toekomstige woning beloofde. Deze woorden werden gesproken tot dezelfde mensen tegenover wie Hij Zich had uitgesproken over de hoop van het beërven van de aarde en tot wie Hij later zou zeggen dat ze op twaalf tronen zouden zitten om de twaalf stammen van Israël te richten. Het ging daarbij om posities en bedieningen in relatie tot de aarde. Er wordt eenvoudigweg niets in de vier evangeliën gevonden dat iemand ertoe zou brengen te geloven dat hun toekomstige leven zich zal afspelen in de hemel.

Er zullen uiteraard velen zijn die zich hiertegen verzetten en zij zullen wijzen op Johannes 14:1-6 als positief bewijs dat de hoop van deze mensen een plaats in de hemel was. Dat doet men ondanks het kennelijke feit dat de hemel in dit gedeelte niet het onderwerp is waar het om gaat en dat de hemel zelfs niet wordt genoemd. Ik ben echter best in staat om mee te voelen met de mensen die vinden dat hier voor de eerste keer sprake is van 'de hoop van de hemel' omdat er een periode is geweest in mijn vroegere ambtsperiode waarin ik dezelfde overgeleverde opvatting heb verkondigd. Toen de tijd aanbrak dat ik een serieuze studie van dit gedeelte ging maken, ontdekte ik dat ik er gedachten in las die er niet stonden. Dit gedeelte is al zo lang verstrikt in emotionele redeneringen van mensen dat het bijna onmogelijk is om er logisch over na te denken. Dit komt voort uit het feit dat dit gedeelte uit de Schrift in de meeste rouwdiensten wordt gebruikt, waar het wordt gekoppeld aan dood, hemel en bestemming – zaken waarmee dit gedeelte niets van doen heeft.

Bepaalde waarheden over deze woorden van onze Heer moeten onbevreesd onder ogen worden gezien. Zij werden persoonlijk en in besloten kring gesproken tot elf zeer bijzondere mannen, die alle afzonderlijk zouden zitten op een troon om een stam van Israël te richten. En hoewel iedere gelovige deze woorden kan lezen en er zijn voordeel mee kan doen, moet hij eerlijk erkennen dat de beloften die daarin staan, aan de apostelen gegeven zijn. Wanneer we deze woorden op ons eigen leven toepassen, maken we van zowel het getuigenis van God, als van ons eigen inzicht een rommeltje.

Als we de verzen 12, 13 en 14 van dit hoofdstuk onderzoeken, ontdekken we nog andere beloften die alleen op de apostelen van toepassing kunnen zijn. Als we proberen ons deze beloften toe te eigenen, zal dat zeker op een teleurstelling uitlopen. Het is waar dat we in Hem geloven, maar we kunnen niet de werken doen die Hij deed, laat

staan nog grotere werken, zoals Hij heeft uitgesproken in vers twaalf. We hebben geen blanco cheque zodat we alles kunnen vragen in Zijn Naam en Hij zal het doen, zoals de apostelen absoluut wél hadden volgens de verzen dertien en veertien. Deze beloften hebben feitelijk niets met gebed te maken. Zij hielden een ongelimiteerde rekening in voor deze elf mannen die Hem op een heel bijzondere manier zouden gaan dienen.

We moeten wat dieper ingaan op Johannes 14:1-6. De Heer sprak daar: 'In het huis mijns Vaders zijn vele woningen.' Hier gaan onvoorzichtige lezers en onbekwame uitleggers direct mee aan de haal en zeggen dat 'het huis mijns Vaders' de hemel is en dat de 'woningen' de vele geweldige gebouwen in de hemel zijn die worden ingericht opdat wij er onze intrek kunnen nemen. Eenieder die met dit gedeelte bezig is zou moeten leren om Schrift met Schrift te vergelijken, een methode die over het algemeen bestaat uit het vinden van identieke uitdrukkingen op plaatsen waar de betekenis zonneklaar is en ze dan toe te passen op die plaatsen waar het niet zo duidelijk is, of waar discussie over mogelijk is.

De uitdrukking 'Het huis mijns Vaders' komen we slechts tweemaal tegen in het Nieuwe Testament. Beide keren in het Evangelie van Johannes en beide van de lippen van de Heer. In Johannes 2:16 heeft Hij gezegd: 'Maakt het huis mijns Vaders niet tot een verkoophuis.' Hier kan de uitdrukking niets anders betekenen dan de tempel in Jeruzalem, een tempel die eens herbouwd zal worden en het centrum zal worden van alle leven, van de heerschappij en de dienst aan God in de staat Israël wanneer God regeert. Deze uitdrukking kan niet de ene betekenis hebben in Johannes 2:16 en een andere in Johannes 14:2. Als dat zo zou zijn, kan iedereen Gods Woord laten zeggen wat hij graag wil.

Het Griekse woord *mone*, dat vertaald is met 'woning' in deze tekst, is moeilijk weer te geven in het Nederlands. We hebben er geen equivalent voor. We komen het slechts tweemaal in het Nieuwe Testament tegen, beide keren in dit hoofdstuk. In vers 2 is het vertaald met 'woning' en in vers 23 met 'wonen', waarmee duidelijk wordt dat de vertalers niet wisten wat ze ermee aan moesten. Na veel studie ben ik er nu van overtuigd, dat ons woord 'post' dit woord het beste weergeeft, indien we het woord opvatten in de betekenis van positie, taak of activiteit.

We zien dus dat de Heer aan Zijn discipelen uitlegde dat er in het huis van Zijn Vader vele posten waren, namelijk posities, taken en activiteiten. Vervolgens verklaarde Hij in 14:23 dat zij die Hem liefhebben en Zijn woorden bewaren zullen ontdekken dat de Vader en

de Zoon een post bij hem hebben ingenomen en door hem werken.

Zijn volgende uitspraak was: 'Ik ga heen om u plaats te bereiden.' Deze plaats is natuurlijk in het huis van de Vader. En deze woorden kunnen niet betekenen dat Hij naar de hemel zou gaan, zou gaan bezemen, schoonmaken en opknappen om voor hen een woonplaats in te richten, zoals veel kinderachtige theologen uitleggen. Dat is volstrekt belachelijk. Hij bedoelde dat Hij naar het kruis zou gaan en naar het graf en dat door Zijn dood en opstanding een plaats voor hen bereid zou worden. Hiervoor had Hij tegen hen gezegd: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort' (Joh. 12:24).

Onze Heer is aan het kruis gegaan en Hij is teruggekomen uit de staat van de dood. De woorden: 'Ik kom weder en zal u tot Mij nemen' wijzen niet op Zijn wederkomst. Ze gaan over Zijn terugkeer van Zijn reis in de dood. De Heer troostte hen niet door ze deelname te beloven aan een gebeurtenis die niemand van hen zou ervaren en die nu nog steeds, na meer dan 1900 jaar, toekomstig is.

Dit 'komen' wijst op hetgeen waarover Johannes 14:18 en 23 spreken. Hij zei tot hen: 'Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u.' Als we hierover nadenken, zijn slechts twee alternatieven mogelijk: Hij maakte Zijn belofte waar en is tot hen gekomen, of Hij heeft Zijn woord gebroken en heeft ze zonder troost achtergelaten. Hij is mijn overtuiging dat Hij tot hen is gekomen en hen tot Zich genomen heeft, zoals we lezen in Johannes 20:19-23, een feit dat op overtuigende wijze zichtbaar werd op de Pinksterdag.

In Johannes 14:1-6 is er niets te vinden dat iemand terecht op de gedachte zou brengen dat de bestemming van de twaalf apostelen een plaats zou zijn die hemel wordt genoemd. Hun bestemming was een buitengewoon hoge post in het huis van de Vader, de toekomstige tempel van Israël. Zoals David lang daarvoor heeft uitgesproken: 'Welzalig hij, die Gij verkiest en doet naderen, opdat hij wone in uw voorhoven. Wij zullen verzadigd worden met het goede van uw huis, het heilige van uw tempel' (Ps. 65:5).

Wat betreft hen die nu geloven: onze bestemming is niet een plaats in het huis van de Vader. Wij zullen ons verheugen in onze eigen bijzondere plaats en voorrechten in deze aarde als God regeert.